

nyersen tolta el a fiú kezét az ekeszarváról. Erős marokkal kapott oda és olyan hevesen nyomta meg az ekét, hogy a vas mélyen sziszszelve hasított bele a földbe, akár a kanál a zsíros sárgakásába.

Tallódi a szemeszögletéből pislogott csak az öregre, elmosolyodott, nem szólt egy árva hangot sem, odaugrott a Pajkoshoz, megfogta a zabláját és rettentő igyekezettel biztatta a lovakat.

— Gyű te! Lepke! Pajkos!

Szántottak. Őszi vetés alá.

A novemberi nap ragyogott. A szántogatók nem is nagyon lepődtek volna meg, ha odafent, a kitisztult magyar égben hirtelen megszólalt volna a pacsirta.

VIGASZTALAN VILÁG

*Ki a sötét faszorból a szobába
beléptem, az asztalhoz ülök én,
hol a tálakban fonnyad a saláta
és illatozik búsan a kömény,*

*a villanyfény meg meg-megáll a villán.
Ki étkezik? Ki enne, inna azt,
a nők s a kívánt szőlők húsa híjján,
mit az idő szemlátomást rohaszt?*

*A nők, a nők, hol vannak és a tálak?
Az édes és a gyöngyöző borok?
Itt ülök én és bennem nincs ütálat.
Csak életemre visszagondolok.*

*Idézem — és a kéz, mely néha tett-vett,
a láb, mely ösvényt néhanap talált,
a test, amit befalnának a tetvek,
vigasztalan s kívánja a halált.*